

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 760/2015
29.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ј.О., због кривичног дела тешке телесне повреде из члана 121. став 2. у вези става 6. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.О., адвоката М.С., поднетом против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 416/15 од 28.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2015. године, већином гласова је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.О., поднет против правноснажне пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 416/15 од 28.05.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу К бр.36/14 од 27.02.2015. године, окривљени Ј.О. оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 6. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци за коју је истовремено одређено да ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, с тим да не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом, па ако самовољно напусти просторије у којима станује и то једном у трајању преко 6 сати или два пута у трајању до 6 сати, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора.

Наведеном пресудом законски заступници малолетног оштећеног Д.Б. упућени су на парницу ради остваривања имовинско правног захтева а окривљени Ј.О. је на име трошкова кривичног поступка обавезан да плати суду паушални износ од 7.000,00 динара, и да Вишем јавном тужилаштву у Ужицу за друге трошкове кривичног поступка плати 132.688,03 динара у року од 2 месеца по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 416/15 од 28.05.2015. године делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Ужицу преиначена је пресуда Вишег суда у Ужицу К бр.36/14 од 27.02.2015. године, у погледу

одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу окривљеног Ј.О. за кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 2. у вези става 6. КЗ за које је оглашен кривим првостепеном пресудом осудио на казну затвора у трајању од једне године, док су у преосталом делу жалба Вишег јавног тужиоца у Ужицу и у целини жалба браниоца окривљеног одбијене као неосноване, а пресуда Вишег суда у Ужицу К бр.36/14 од 27.02.2015. године, у непреиначном делу потврђена.

Против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 416/15 од 28.05.2015. године захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Ј.О., адвокат М.С., без навођења законског разлога, а из образложења произилази да је исти поднет због повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи другостепену пресуду тако што ће окривљеном изрећи казну затвора испод законом прописаног минимума за предметно кривично дело и одредити да ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује или да другостепену пресуду укине и предмет врати другостепеном суду на поновни поступак.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудом против које је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.О. је неоснован.

Бранилац окривљеног Ј.О. у свом захтеву наводи да је другостепеном пресудом повређен закон на штету окривљеног из члана 54. став 3. на тај начин, што је другостепени суд, окривљеном ценио као отежавајућу околност квалификаторну околност за кривично дело тешке телесне повреде из члана 121. став 2. КЗ, за које је оглашен кривим – погоршање здравственог стања оштећеног и наступање епилептичних напада након операције као поремећај. Бранилац окривљеног у захтеву наводи да није оправдан став другостепеног суда да се окривљеном изрекне затворска казна, јер исто представља репресију према окривљеном, не постиже се сврха кажњавања, па би казну затвора требало одредити тако да је окривљени издржава у просторијама у којима станује.

Из списка предмета произилази да је окривљени Ј.О. оглашен кривим јер је у време, на начин и на месту ближе описано у изреци првостепене пресуде секиром тешко телесно повредио оштећеног Д.Б., и да је услед тога доведен у опасност живот малолетног оштећеног.

По налажењу Врховног касационог суда телесне повреде које критичном приликом малолетни оштећени Д.Б. задобио квалификоване су као тешке телесне повреде опасне по живот, и као такве представљају обележје кривичног дела из члана 121. став 2. у вези става 6. КЗ за које је окривљени Ј.О. оглашен кривим, па се епилептични напади који су се јавили као последица наведених повреда и који представљају одређено погоршање здравља малолетног оштећеног могу ценити као отежавајућа околност, која се односи на оцену јачине повреде заштићеног добра у овом случају живота и тела оштећеног. Стога се не могу прихватити наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.О. којима се указује на повреду члана 54. став 3. и повреду закона из члана 439. став 3. ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао у наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.О. да су олакшавајуће околности на страни окривљеног такве природе да оправдавају да окривљени кривичну санкцију издржава у просторијама у којима станује, и да се са изреченом казном затвора врши репресија према окривљеном и не постиже сврха кажњавања, јер повреде чланова 4. и 42. КЗ не представљају повреде закона због којих би у смислу члана 485. став 4. ЗКП, окривљеном било дозвољено подношење овог ванредног правног лека.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић,с.р.**